

Merja Virolainen (Lapua, Finland, 1962)

Del llibre *Olen tyttö, ihanaa!* (Sóc una noia, ¡fantàstic!)

Sóc penjada de la branca de l'Antonovka¹,
cap per avall, el meu cabell penjant a l'inrevés,
em gronxo, la gespa s'ha m'ha tornat el cel i
està plovent troncs d'arbre,

el peix porta l'avi del llac,
el ramat de vaques du l'àvia de les pastures,
la pasta del pa prem la mà de sobre la taula.

Les patates ens aixequen de terra,
els camps em llauren,
l'herba s'enfila cap a Missu,
els ossos roseguen Sultà, sota els matolls de grosella
els cucs becarren les gallines.

La poma ha mossegat Eva,
la fam em devora amb cada mos,
i la mort també ve,
respira l'aire dels meus pulmons,
i passa:

em deixo anar sobre els palmells
i m'alço en un saltiró
sobre els peus.

Stumppasit roskikseen sydämeni

Vas fer fora el meu cor, com una cigarreta,
al cendrer. Va continuar encès:
va brogir per l'aire de l'escala del metro,
una cobra de fum que es descargola del niu
i desperta Kali, qui balla dins el temple
en un cercle de flames.
Els pelegrins de l'estació de Sörnäinen
llisquen sobre el carrer dins les seves pateres,
s'apleguen a la costa,
s'immersen en les restes vacil·lants del foc.
Quan feliçment crema la brossa,
com t'escalfen les seves flames
quan les cendres suren cap amunt, disperses.
Com il·luminen festivament
la gris albada d'un dia laborable.

¹ Tipus de pomera

